

ПЕРЕГОВОРИ ЯК МИРНИЙ ШЛЯХ ВИРІШЕННЯ МІЖНАРОДНИХ СПОРІВ

Загально відомо, що війна і переговори – це два основні способи вирішення міжнародних проблем. І лише останній відповідає «духу» сучасного міжнародного публічного права, насамперед, принципу незастосування сили або загрози силою, а саме: недопустимо застосовувати силу чи погрозу її застосування задля вирішення міжнародних спорів [1].

Застосування сили чи погрози застосування сили є виправданим лише у випадку загрози миру, будь-якого порушення миру чи акту агресії (за рішенням Ради Безпеки ООН) та у порядку реалізації права на самооборону у випадку збройного нападу (поки Рада Безпеки не застосує заходів для підтримання міжнародного миру і безпеки) (ст. ст. 39, 42, 51 Статуту ООН) [1].

Міжнародні переговори, як будь-які інші переговори, є діалогом між сторонами, який ведеться задля досягнення взаємоприйнятного рішення (угоди), і полягає в обговоренні інформації, ідей, альтернатив. Важливо, щоб пошук «взаємоприйнятного рішення (угоди)» обов'язково здійснювався з дотриманням норм міжнародного публічного права і жоден результат їх досягнення не може виправдати принесення у «жертву» міжнародно-правових цінностей. Цей діалог передбачає реальне спілкування (а не нав'язування, диктування, шантажування тощо) сторін, пов'язаних як схожими, так і відмінними інтересами. Кожна зі сторін переговорів зобов'язана дотримуватися не лише норм міжнародного публічного права, але й свого національного. Так, за жодних обставин сторона переговорів не може поступитися власними національними/державними інтересами. У протилежному випадку діяння сторони слід кваліфікувати як протиправні.

У конструктивних міжнародних переговорах сторони ставлять «діагноз» і намагаються знайти «спільну мову». Якщо вступають у переговори із справжньою зацікавленістю досягнути взаємоприйнятного рішення (угоди), то прагнуть отримати максимальну інформацію про інтереси кожної зі сторін та знайти точки дотику у позиціях. Відповідно на початковому етапі переговорів переважатиме інформаційно-комунікативна функція.

Під час дискусійного етапу міжнародних переговорів сторона прагне переконати іншу сторону в доцільності прийняти саме її варіант чи пропозицію, а тому на цьому етапі основною функцією є пропагандистська.

У випадку ж, коли одна з сторін або ж, навіть, і дві, не мають справжнього наміру досягнути рішення (угоди), що було б взаємоприйнятним для кожної сторони і не суперечило правовим нормам, тоді переговори виконують функцію «маскувальну».

Окрім цього міжнародні переговори можуть виконувати регуляційну функцію (здійснення регуляції та контролю дій сторін переговорів), функцію вирішення власних внутрішньополітичних і зовнішньополітичних завдань, а також функцію з координації дій на міжнародній арені.

Часто, коли сторонам не вдається самостійно вести ефективний діалог, то вони вдаються до ведення міжнародних переговорів за участі посередника. Це процес за якого неупереджена третя сторона відповідно до міжнародного права допомагає конфліктуючим сторонам з власної ініціативи або на прохання сторін напрацювати рішення (угоду), яке б влаштувало кожного. Важливо пам'ятати, що посередники, не зважаючи на авторитетність, не мають права нав'язувати сторонам конфлікту свої варіанти рішення. Вони уповноважені лише на полегшення пошуку рішення за допомогою безпосереднього проведення ними переговорів. Посередниками у міжнародних переговорах можуть виступати: особи; організації, зокрема й міжнародні; держава або кілька держав.

Зазвичай статус зацікавленої особи переговорів обумовлений наступними факторами: прагненням посередника розширити власний вплив; бажанням залагодити міжнародний конфлікт; відчуттям сторін того, що за допомогою посередника зможуть укласти міжнародну угоду; сприйняттям посередника як гаранта продовження процесу переговорів і, можливо, як фактора, що знижує ризик поступок; бажанням сторони/сторін продовжувати в майбутньому стосунки з посередниками.

Побутує думка, що досягненню ефективних результатів у міжнародних переговорах сприяє прагнення «зберегти лице» іншій стороні переговорів. Турбота учасника комунікації про власне «лице» або «лице» іншої сторони залежить від культурних норм та індивідуальних особливостей, а також від ситуаційних факторів. Проте завжди потрібно пам'ятати, що дбаючи про «збереження лиця» сторони переговорів, ми не маємо права поступитися національними/державними інтересами, а також порушувати норми як міжнародного публічного права, так і норми національного права власної держави і держави іншої сторони.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Статут Організації Об'єднаних Націй від 26 червня 1945 р. (редакція від 16 вересня 2005 р.). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_010#Text (дата звернення: 20 квітня 2022 р.).

УДК 349.4:332

Feyza Basar

*Assistant Professor of EU law at., Istanbul 29
Mayis University, Turkey*

ICC JURISDICTION OVER CRIMES AGAINST HUMANITY AND WAR CRIMES

Abstract

The rules of war, or international humanitarian law, set out what can and cannot be done during an armed conflict. They set out to limits to war, offering protection to civilians, and parameters as to what is acceptable and what is not on the battlefield and beyond. The Geneva Conventions and their Additional Protocols are at the core of this law.

The laws of war prohibit wilful killing, rape and other sexual violence, torture, and inhumane treatment of captured combatants and civilians in custody. Pillage and looting are also prohibited. Anyone who orders or deliberately commits such acts, or aids them and abets them, is responsible for war crimes. Commanders of forces who knew or had reason to know about such crimes but did not attempt to stop them or punish those responsible are criminally liable for war crimes as a matter of command responsibility. Some weapons are banned due to the indiscriminate or appalling suffering they cause such as chemical or biological weapons. Moreover, the sick and wounded must be cared for, including injured soldiers who have rights as prisoners of war.

International humanitarian law based on a number of treaties, in particular the Geneva Conventions of 1949 and their Additional Protocols, and a series of other instruments, which are; the Hague Conventions of 1907, the International Convention on the Rights of the Child, International conventions regulating the use of or prohibiting certain weapons (such as anti- personnel mines, chemical weapons or cluster munitions), customary laws and other general principles of law.

Serious offences such as murder, rape or mass persecution of a group are known as 'crimes against humanity. On the other hand, genocide is defined as the deliberate